18

சுத்தம்

இப்பொழுதெல்லாம் ஜயத்துக்குக் கண்ட நேரத்தில் தூக்கம் வந்து விடுகிறது. சற்று நேரம் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தால் போதும், கண் இமைகள் மூடிக் கொண்டு விடுகின்றன.

''ஏண்டி ஜயம் தூங்கிட்டியா?'' என்று மன்னி அலுத்துக் கொள்ளும்போது ஏதோ தப்புப் பண்ணினாற் போல், ''இல்லையே'' என்று வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு எழுந்தாலும் கண் மீண்டும் சமயம் கிடைத்தால் மூடிக் கொள்வதில் வெட்கப்படவில்லை.

இப்பவும் கண்ணைச் சுழற்றிக் கொண்டு வந்தது. ஒரு இயலாமையுடன் ஜயம் மாடிப் படிக்கட்டைப் பார்த்தாள். செருப்பு ஒலி கேட்க ஆரம்பித்ததும் மனசு லேசாயிற்று.

''நா கிளம்பறேன் அத்தே!'' என்றாள் வசந்தா கீழே இறங்கியபடி. வசந்தாவின் முழு உருவமும் தெளிவாகத் தெரிந்ததும் ஜயத்தின் முகத்தில் வழக்கம் போல பிரசன்னம் படர்ந்தது.

''அம்மா கிட்டச் சொல்லிடுங்கோ!''

''சரி.''

''நா வர்றதுக்கு நாழியாயிடும். அவசரமா ஏதாவது தகவல் சொல்லணும்னா ஆபீசுக்கு போன் பண்ணுங்கோ. உங்களுக்குத் தெரியல்லேன்னா...''

''பக்கத்தாத்து காமுவைக் கூப்பிட்டுக்கறேண்டி!''

''வாசற்கதவைத் தாழ்ப்பாள் போட்டுக்கோங்கோ. யார் பெல்லடிச்சாலும் திறந்துடக் கூடாது.''

''மாட்டேண்டி, மாட்டேன்.''

''தினமும் சொல்றதுதான்னாலும் சொல்றேன் அத்தே'' என்றாள் வசந்தா சற்று குரல் இறங்கி. ''என் கவலை எனக்கு.''

''எனக்குத் தெரியாதாடி குழந்தே?'' என்றாள் ஜயம் நெகிழ்ந்து.

வசந்தா இன்னும் கொஞ்ச நேரம் நின்றிருந்தால் பகபகவென்று எத்தனையோ சொல்லியிருக்கலாம்.

வசந்தா வாசல் படி தாண்டி,

''கதவை சாத்திக்குங்கோ!'' என்றாள் மறுபடி.

ஜயம் கதவருகில் வந்து சினேகிதத்துடன் கேட்டாள்,

''ஜயராமனை எங்கே காணும் ரொம்ப நாளா?''

வசந்தா வெடுக்கென்று திரும்பிப் பார்த்தாள்.

''கிண்டல் பண்ண வேற நேரம் கிடைக்கல்லியா உங்களுக்கு?''

ஜயம் கப்பென்று அடங்கிப் போனாள். கதவைத் தாழ்ப்பாள் போட்டு ஜன்னலுக்கு சென்றபோது விருவிருவென்று ஆத்திரத்துடன் தெருவில் வசந்தா செல்வது தெரிந்தது.

''இப்பக் கேட்டது தப்புதான்'' என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டு ஜயம் ஊஞ்சலுக்கு வந்து உட்கார்ந்தாள்.

''ஜயம் ஜயம்!''

''இதோ வரேன் மன்னி!''

வாய் பதில் சொல்லிற்றே தவிர உடம்பு சட்டென்று எழுந்திருக்க வில்லை.

''ஜயம், ஏண்டி, காதிலே விழல்லியா?'' ஜயம் எழுந்து கூடத்தைக் கடந்து இடப்புறம் இருந்த அறை வாசலில் நின்றாள். நிலைப்படியைக் குத்திட்டுப் பார்த்தபடி மன்னி படுத்திருந்தாள். கழுத்து ருத்திராட்ச மாலை சரிந்து நிலத்தில் பதிந்திருந்தது. நார்மடி முக்காடு விலகி வெள்ளை மயிர் பிரஷ்ஷின் முனை போல துருத்திக்கொண்டு நின்றது. ஜயத்தைக் கண்டதும்,

''பசி பிராணம் போறதுடி. எங்கே போயிட்டே'' என்றாள் எரிச்சலுடன்,

''இங்கேதான் ரேழியிலே இருந்தேன். சாப்பாடு இதோ கொண்டு வரேன்.''

''மடியாத்தானே இருக்கே?''

''மடிதான். பின்னே?'' என்றாள் ஜயம் வியப்புடன். ''விழுப்புங் கறதுக்கு என்ன இருக்கு இங்கே?''

''ஆபீஸ் போறவ உன் மேலப் பட்டிருப்பாளோன்னு கேட்டேன்.''

இன்று இதற்கு பதில் சொல்ல ஜயத்துக்கு அலுப்பாக இருந்தது.

''இல்லே. என்ன சாப்பிடறே சொல்லு.''

''என்ன சமையல்?''

''சுண்டைக்கா வத்தக் குழம்பு. ஆத்திக் கீரைக் கறி, பருப்பு ரசம்.''

''துவாதசியா. இன்னிக்கு?'' என்றாள் மன்னி எழுந்து உட்கார்ந்து. ''ஏகாதசி விரதம் இருந்தான்னா துவாதசி ஞாபகம் இருக்கும்? இப்படிக் கடத்திட்டானே பகவான்!''

''ஏக விரதம் இருந்தாச்சு. எல்லாம் போறும் போ'' என்றபடி ஜயம் அடுக்களைக்கு நகர்ந்தாள். பருப்பும் நெய்யுமாக சாதத்தை மசித்து குழம்பையும் கறியையும் வெள்ளித் தட்டில் வைத்து காஸைப் பற்ற வைத்து ரச அடுக்கை ஏற்றி விட்டு மன்னியின் அறைக்குச் சென்றாள்.

தட்டை வைத்துக் கையைக் கழுவிக் கொண்டு வந்து ஃப்ளாஸ்கிலிருந்து வெந்நீரை எடுத்துத் தம்பளரில் விடும்போது கை லேசாக ஆட்டம் கண்டது.

''வசந்தா போயாச்சா?''

''ஆச்சு. சாப்பிடு. இதோ ஜலம் வெச்சிருக்கேன். கையை இப்படி ஓரமா அலம்பிக்கோ.''

மன்னி கையை அலம்பிக் கொண்டு சாப்பிட ஆரம்பித்தாள்.

''இதென்ன இது கூட்டு மாதிரி?''

''ஆமாம் பூசணிக்காய்க் கூட்டு, வசந்தாவுக்கு ஆத்திக்கீரைப் பிடிக்காதேன்னு பண்ணினேன்.''

''பண்ணு, பண்ணு, துரைசாணியம்மாளுக்கு. அப்படி என்ன நாக்குங்கறேன் ஒரு பொம்மனாட்டிக்கு?''

''அவ ஒண்ணும் பண்ணச் சொல்லல்லே. நானாத்தான் பண்ணேன். கார்த்தாலே போனா சாயந்திரமாத்தான் வர்றா. சாப்பிடறதே நெல்லிக்காயளவு சாதம். சரியானபடி காய்கறி இல்லேன்னா உடம்பு என்னத்துக்கு ஆகும்?''

''நன்னா சலாம் போடறேடி நீ அவளுக்கு.''

ஜயம் சற்று நிதானித்துச் சொன்னாள்,

''அண்ணா இருந்த போது, ராஜா இருந்த போது துவாதசியன்னிக்கு வேற செய்ய மாட்டமா?''

''அவாளும் இவளும் ஒண்ணா? ரெண்டு காசு சம்பாதிக்க ஆரம்பிச்ச உடனே அவா ஸ்தானத்துக்கு இவ போயிட்டாளா?''

''ஸ்தானத்தைப் பத்தி என்ன பேச்சு மன்னி. ராஜா இருந்த போது என்ன செஞ்சானோ அதைத் தான் இவளும் செய்யறா.''

''அதனாலே அவனுடைய இடத்தை இவ நெறப்ப முடியுமா சொல்லு. இவ இப்படி எதுவுமே நடக்காத மாதிரி சிங்காரிச்சுண்டு எதிரிலே நிக்கும்போது எனக்கு எப்படி வயத்தைப் பத்திக்கிறதுன்னு உனக்குத் தெரியுமாடி ஜயம்? சரி, மடி ஆசாரம் தான் உனக்கு வேண்டாம், பழக்க வழக்கங்கள், அனுஷ்டானங்கள், பெரியவா பெருந்தலை எதுவும் வேண்டாம். கொஞ்சம் கூச்சமாவது வேண்டாமா?''

''சின்ன வயசுதானே மன்னி. முப்பதுகூட ஆகல்லே உன்னையும் என்னையும் போல இருக்கணுங்கறியா?''

''என்ன சின்ன வயசு? நா கல்யாணமாகி வந்து நாலு வருஷத்திலே நீ இப்படி ஆயிட்டே, ஞாபகம் இருக்கா? அப்ப என்ன வயசு உனக்கு?''

வழக்கத்திற்கு விரோதமாக இன்று ஜயத்திற்கு எரிச்சல் வந்தது.

''அதைப்பத்தி என்ன மன்னி இப்ப? நம்ம காலம் வேற, இவா காலம் வேற.''

''அதனாலேதான் எத்தனையோ விஷயத்துக்கு கண்ணை மூடிண்டு இருக்கேன். நீ இருக்கியோ பிழைச்சேன், செய்யறதெல்லாம் அநாச்சாரம். அவ கையிலேந்து தீர்த்தம் வாங்கிக் குடிக்க முடியுமாடி?''

''எனக்குந்தான் தள்ளல்லே''

''என்னைவிட திடமா இருக்கியோ இல்லையோ?''

''ரசம் கொண்டு வரவா?''

''கொண்டா.''

ஜயம் மெல்ல எழுந்தாள். ரசம் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. காஸை அணைத்து விட்டு சின்னக் கிண்ணத்தில் ரசத்தை எடுத்துக் கொண்டு வந்து தட்டில் வார்க்கும் போது தலைக் கிறு கிறுத்தது. நிலத்தில் கையூன்றி உட்கார வேண்டியிருந்தது.

மன்னி ருசித்துத்தான் சாப்பிட்டாள்.

''நாக்கு ருசியை அடக்க முடியல்லேன்னா வேற எந்த ருசியையும் அடக்க முடியாது. அதான் புத்தி பேயாட்டம் அலையறது'' என்றாள்.

''வேற ஏதாவது வேணுமா மன்னி?''

''வேண்டாம். எனக்கு மருந்தைக் கொடுத்திட்டு நீ சாப்பிடப் போ.''

மருந்தைக் கொடுத்து மன்னி சாப்பிட்ட இடத்தை சுத்தம் செய்யும் போது,

''சாணம் தெளிக்கிறியோ இல்லையோ?'' என்றாள் மன்னி.

''என் மேலயே சந்தேகமா உனக்கு?'' என்றாள் ஜயம் அலுப்புடன்.

மன்னி தனக்குள் முனகிக் கொண்டாள்.

''என் இரத்தத்திலே ஊறிப் போயிடுத்துடிம்மா ஆசாரம். நா என்ன செய்வேன். எந்தக் கண்றாவியையும் பார்க்கறதுக்கு முன்னாடி எமன் தூக்கிண்டு போனான்னா தேவலை'' என்றாள் வேறு எதையோ நினைத்துக் கொண்டு.

இதற்கெல்லாம் பதில் சொல்லப் பொறுமையில்லை ஜயத்துக்கு. பசித்தது. நேற்று ஒரு போதுச் சாப்பாடு.

ஆனால் இலையில் அன்னத்தை வைத்து சாப்பிட ஆரம்பித்ததும் சாப்பாடு இறங்கவில்லை. சூடாகக் கொஞ்சமாக ரசம் சாதம் சாப்பிட்டாள். கரைத்த மோர் தான் எப்பவுமே. அதாவது பதினாறு வயசிலிருந்து. இன்றுதான் முதல் முறையாக ருசியாகத் தெரிந்தது.

''அப்ப என்ன வயசு உனக்கு?''

பதினாறு வயசு.

இப்ப என்ன புதுசா கரிசனம்? அப்பவே யாருக்கும் நினைவிருக்கல்லே. இப்பவும் உனக்கு நினைவிருக்கோ? உன்னைவிட ரெண்டு வயசுதான் சின்னவ நா.

பதினாறு வயசுலேந்து பட்டதுக்கெல்லாம் வியாக்கியானம் இருந்தது. தலையெழுத்து. துக்கிரி. பாவி, போக்கெடமில்லாத கம்மனாட்டி. அத்தனைக்கும் வாயை மூடிண்டுதான் இருக்கணும். அதுக்காக எல்லாத்தையும் அடக்கிண்டு சன்னியாசி ஆயிட்டதா அர்த்தமில்லே. மனுஷ சரீரத்திலே நாக்கு ருசியோ வேற எந்த ருசியோ, பதினாறு வயசிலேயும் இருபத்து எட்டு வயசிலேயும் நீ

அடக்க நினைச்சாப்பலே அடங்கிடாது. எனக்கு அடங்கல்லே ரொம்ப நாளைக்கு.

உனக்கு ராஜா பிறக்கும் போது நாற்பத்தி அஞ்சு வயசு. சஷ்டியப்த பூர்த்தியானப்புறமும் அண்ணாவுக்கு நீ கூடப் படுத்தாகனும். பட்டப் பகல்லே கூட. உனக்கும் எல்லாம் வேண்டித் தான் இருந்தது. அப்பல்லாம் மடி ஆசாரம் ரொம்பக் கிடையாது. அண்ணா செத்தப்புறம் தான் தீவிரமாப் போச்சு, பரிகாரம் மாதிரி.

அதுக்கென்ன, எல்லாம் அனுபவிச்சவாளுக்கு நீட்டி முழக்கிண்டு பேசறது சுலபம். என்னைக் கேளு, சொல்றேன். படம் படமா. பதினாறு வயசிலே இங்கே அடுக்களையிலே நுழைஞ்சேன். இப்ப வயசு எழுபத்தி அஞ்சு, இன்னும் இங்கதான் இருக்கேன். ஏன்னா உன் ஆசாரத்துக்கு நாதான் மடியா சமைக்கணும்.

பாத்திரங்களை ஒழித்து முற்றத்தில் போட்டு சமையல் மேடையைத் துடைப்பதற்குள் முதுகு விண்டு போயிற்று.

''நீங்க ஒண்ணும் செய்யாதீங்கோ அத்தே. நா சாயங்காலமா வந்து செய்யறேன். அம்மாவுக்குத் தெரியவாப் போறது?'' என்று வசந்தா தினமும் சொல்கிறாள்.

''உங்க மாமியாரை ஏமாத்த முடியாதுடிம்மா. அவளுக்கு சூட்சுமம் ஜாஸ்தி.''

''நீங்க இல்லேன்னா அம்மா என்ன பண்ணியிருப்பார்? என் கையாலே சாப்பிட்டு நரகத்துக்குப் போயிருப்பார்!''

''ஜயம் ஜயம்!''

''வரேன் மன்னி,''

மன்னி சுவரில் சாய்ந்தபடி உட்கார்ந்திருந்தாள்.

''என்ன மன்னி, இன்னிக்குப் படுத்துக்கல்லியா?''

''படுத்துக்கணும் போல இல்லே. சாப்பிட்டியா?''

''ஆச்சு.''

''சித்த உக்காரு''

''என்ன விஷயம்? இங்கே இப்படியே படுத்துக்கட்டுமா?''

''படுத்துக்கோ. பேசலாம்னு நினைச்சேன்.''

''பேசேன், தூக்கம் வரவரைக்கும் பேசலாம்.''

''தூக்கம் வராது எனக்கு. மண்டையெல்லாம் யோசனைக் கொடையும் போது தூக்கம் எங்கேந்து வரும்?''

''என்ன யோசனை இப்ப?''

''நம்ம தலையெழுத்து இப்படி ஆச்சு பாத்தியான்னு!''

தலையை சாய்த்ததும் ஜயத்துக்குத் தூக்கம் வந்தது, கண்களை மூடிக்கொண்டாள்.

''என்னடி தூங்கிட்டியா?''

''இல்லே, நீ பாட்டுக்குப் பேசு. நா கேட்டுண்டுதான் இருக்கேன்.''

''பூவும் பொட்டுமா போகணும்னு நினைச்சேன். இந்த மனுஷன் முந்திண்டுட்டார். நாப்பத்தி அஞ்சு வயசு வரை தபஸ் பண்ணி பிள்ளை பிறந்தான். அவன் மடியிலே சாகணும்னு நினைச்சேன். அவனையும் தெய்வம் வாரிண்டு போயிடுத்து. அனாதைப் பொணமா போணும்னு இருக்கு பாரேன்!''

'பிள்ளைக்கு பதிலா மாட்டுப்பெண் பார்த்துக்கறா. நீ எப்படி அனாதை' என்று கேட்க நினைத்து கேட்காமல் ஜயம் படுத்திருந்தாள்.

''எப்படியோ சீக்கிரம் போயிடறதுதான் தேவலை. இனிமே எதையும் தாங்கிக்க சத்தியில்லே. ராஜா மாதிரி இருந்த புருஷன் செத்து நாலு வருஷம் ஆகல்லே, இன்னொருத்தனைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கறேங்கறாளே, எத்தனை தைரியம் இருக்கணும் அதை எங்கிட்ட வந்து சொல்ல! உங்கிட்ட மறுபடி அதைப் பத்திப் பேசினாளா வசந்தா?''

''இல்லே. நீ கோவிச்சுண்டப்புறம் பேசல்லே. அந்தப் பிள்ளையாண்டானைக் கூடக் காணும்.''

''எங்கேயாது பாத்துக்காமாயா இருக்கப் போறா? தூ, அது என்ன வெட்கம் கெட்ட ஜென்மம்டீ அது. ஆம்பளைக்குப் பறப்பா பறக்கற ஜன்மம். நீ பதினாறு வயசிலே வீணாப் போய் வந்தே. என்னிக்காவது நினைச்சுப் பார்த்திருப்பியோ இப்படியெல்லாம்!''

ஜயம் கண்ணைத் திறக்காமலே தனக்குள் பேசிக் கொள்வது போல் சொன்னாள்,

''நினைச்சுப் பார்க்காம என்ன, நிறைய நினைப்பேன்.''

''என்ன நினைப்பே?''

''புருஷனோட சேர்ந்திருந்தா எப்படி இருக்கும்னு யோசனை பண்ணிப் பார்த்துப்பேன், நானே சுகத்தை உண்டு பண்ணிக்குவேன்.''

''சீச்சீ உளறாதே. அப்படியெல்லாம் நினைச்சிருக்க முடியாது நிச்சயமா!''

மூர்க்கமான உற்சாகம் பிறந்தது ஜயத்துக்கு.

''ஏன் முடியாது? எனக்குள்ள இருக்கற யோசனையை யாராலேயாவது கட்டுப்படுத்த முடியுமா என்ன?''

''ஆம்படையான் மூஞ்சி கூட நினைவிருக்காது உனக்கு.''

''நினைவில்லேன்னா என்ன? யாரோ ஒருத்தன். புருஷன்.''

''புருஷன் செத்துப்போய் அப்படியெல்லாம் நினைக்கிறது பாவம்னு தெரிஞ்சும் நினைச்சேங்கறே,'' என்றாள் மன்னி கடுமையாக.

''ஆமாம்.''

''நீ ஒரு பாபாத்மாடீ ஜயம்.''

''ஆமாம். என்ன செய்யட்டும்?''

''உனக்குள்ள இத்தனை அசிங்கமா மனசு இருக்கும்னு நா நினைக்கல்லே.''

''அசிங்கமோ என்னவோ. எனக்கு நமைச்சல் ஏற்படும். நா மரக்கட்டைன்னு நினைச்சு மத்தியான்ன வேளையிலேகூட நீயும் அண்ணாவும் கதவை சாத்தாம படுத்துண்டிருப்பேள். நா எதையும் கவனிக்காம இருக்க முடியுமா சொல்லு. உன்னைவிட நா ரெண்டு வயசு சின்னவ!''

மன்னியின் முகத்தில் அதிர்ச்சி தெரிந்தது.

''அடிப்பாவி. இதையெல்லாம் இத்தனை நாளா நீ சொன்னதே இல்லயே. இப்பச் சொல்றே பழி வாங்கற மாதிரி.''

ஜயத்துக்கு சிரிப்பு வந்தது.

''இப்பத்தான் சொல்லமுடியும். அப்பச் சொல்லியிருந்தா வீட்டை விட்டுத் துரத்தின்னா இருப்பே? இப்ப எனக்கிருக்கற நாதி கூட அப்ப இல்லையே.''

''உனக்கு புத்திப் பேதலிச்சுப் போச்சு. அதான் இப்படிப் பேசறே.''

''என்ன வேணா நினைச்சுக்கோ. உண்மையைத் தான் சொன்னேன். அதுவும் நீ கேட்டதாலே சொன்னேன்.''

''நரகம்தாண்டி உனக்கு''

''கிடைச்சுட்டுப் போகட்டும் போ.''

''உன்னை என்னவோ சுத்தமானவன்னு நினைச்சிண்டிருக்கேன் ஏமாளியா. தப்புப் பண்ணதாவே உனக்குத் தோணல்லே பாரேன்! ரொம்ப நெஞ்சழுத்தம்டீ உனக்கு.''

''தப்பு என்ன இதிலே? எனக்குள்ளே கற்பனை தானே பண்ணேன். யாரோடயும் ஓடிப் போகல்லியே.''

''இப்ப வசந்தா செய்யறேங்கறா அதை.''

''ஓடிப் போறதா சொல்லல்லே. கல்யாணம் பண்ணிக்கறேங் கறா. இதே வீட்டிலே இருந்துண்டு உன்னையும் என்னையும் பெத்தப் பொண்ணாட்டம் பார்த்துப்பேங்கறா. ஜயராமன் இருப்பான் உனக்கும் எனக்கும் கொள்ளி போட.''

''என் எதிரிலே அந்தப் பேச்சைப் பேசாதே.'' என்றாள் மன்னி கோபத்துடன்.

''சரி பேசல்லே. அது போகட்டும், நமக்குக் கொள்ளி போட யார் இருக்கா சொல்லேன்.''

''என் நாத்தனார் பேரன் இருக்கான் ஒருத்தன் திருச்சியிலே.''

''இதுவரை நீ இருக்கியா செத்தியான்னு கேட்காதவன்!''

ஜயத்துக்கு மேற்கொண்டு பேச அலுப்பாக இருந்தது. தூக்கம் மெல்ல மெல்ல கண்ணை மூடிற்று. புலன்கள் எல்லாம் தளர்ந்து அதில் அமுங்கிப் போயின.

மீண்டும் கண் விழித்தபோது வெயில் இறங்கி விட்டிருந்தது. மன்னி சுவரில் சாய்ந்த நிலையிலேயே உட்கார்ந்திருந்தாள்.

''காப்பி கொண்டு வரட்டுமா? எழுப்பக் கூடாதோ?'' என்றபடி ஜயம் எழுந்தாள்.

''குடிச்சா போச்சு'' என்றாள் மன்னி அசிரத்தையுடன்.

காப்பி கொண்டு வந்த போதும் மன்னி தீவிர யோசனையில் இருந்தாள்.

காப்பியை வாங்கிக் கொண்டு,

''ஏண்டி ஜயம், வசந்தா ஆபீஸ் விட்டதும் நேர வீட்டுக்கு வராளோ?'' என்றாள்.

''வராளே, சில நாளைக்கு வேலை ஜாஸ்தின்னா நாழியாகும்.''

''வேலை ஜாஸ்தியா, அவனோட சுத்தறாளான்னு யாருக்குத் தெரியும்? யாரையும் நம்ப முடியல்லே இப்ப.

''அதுக்காக என்ன பண்ணப் போறே?''

''ஒண்ணுலே ரெண்டு சொல்லிட வேண்டியதுதான். இந்த வீட்டிலே இருந்துண்டு என் மானத்தை வாங்காதே, வெளியிலே நடன்னு சொல்ல வேண்டியது தான்.''

ஜயத்துக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது.

''உனக்குப் பைத்தியம் பிடிச்சுப் போச்சா? அப்புறம் நமக்கு யார் இருக்கா?''

''உனக்கு நா, எனக்கு நீ. போறுமே. இந்த வீடு ராஜா கட்டினது. நம்ம சாப்பாட்டுக்குப் பணம் இருக்கு. வீட்டுப் பொறுப்பை எப்படியும் நீதான் பார்த்துக்கறே.''

பக பகவென்று அடி வயிற்றில் தீ மூண்டது ஜயத்துக்கு. அந்த ஜ்வாலையில் மூச்சுத் திணறி வார்த்தைகள் தடுமாறின.

''மன்னி, நீ மனுஷியில்லே நிச்சியம். நமக்காக இங்கே தங்கியிருக்கிற அந்தக் குழந்தையையா விரட்டப் போறே? நா மட்டும் உனக்கு உழைச்சிப் போடுவேன்னு எப்படி எதிர்பார்த்தே? நா எதுக்கு உழைக்கணும்?''

''என்னடி இப்படிப் பேசறே?'' என்றாள் மன்னி அதிர்ந்து. ''பதினாறு வயசிலேந்து உன்னை இந்த வீட்டிலே வெச்சிண்டிருக் கேண்டி. கொஞ்சமாவது நன்னி இருக்கா?''

மன்னியின் பேச்சு காதில் விழவில்லை. உள்ளே சுருண்டிந்த தெல்லாம் சீறிக் கொண்டு வந்தது.

''இனிமே எனக்குத் தாங்காது. அந்தக் குழந்தையோட துக்கம் உன் மனசுக்கு எட்டாது. துரத்து. நானும் கிளம்பிப் போறேன் அவளோட.''

''நீ ஒரு வெட்கம் கெட்டவ, ரெண்டு வேளை சோறு போடறான்னா யாருக்கு வேணாலும் தம்மய்யா போடுவே.''

''இருந்துட்டுப் போறேன். இப்ப எனக்கு சோறு முக்கியமோ இல்லையோ நிழல் முக்கியம். நீ இருந்துக்கோ, மடியா ஆசாரமா, எந்த அழுக்கும் மேல படாம. அதைவிட முக்கியமானது எவ்வளவோ இருக்கு எனக்கு.''

திடீரென்று எல்லாம் வெறுத்துப் போயிற்று. காரணம் புரியாமல் துக்கம் கண்களில் தேங்கி நின்றது. ஒரு ஜன்மம் முழுவதும் விரயமானாற் போல் இருந்தது. எந்தக் குற்றமும் செய்யாமல் அனுபவித்த தண்டனையாக.

புதிய ஆக்ரோஷத்துடன் வார்த்தைகள் வெடித்தன.

''இதப் பாரு. இன்னிக்கு ரெண்டுலே ஒண்ணு தீர்மானம் பண்ணிடுவோம். என்னை தண்டிச்சேள். என் தலையெழுத்து அதுன்னு நம்ப வெச்சேள். போக்கிடமில்லே எனக்கு. நம்பினேன். அதே திமிரை வசந்தா மேலக் காட்டாத. நீ போறதுக்கு முந்தி நா போயிட்டேன்னா என்ன பண்ணுவே? உன்னையும் என்னையும் கவனிச்சுக்க வேண்டிய கட்டாயம் அவளுக்கு இல்லே. அவ இல்லேன்னா நம்ம பொணத்தைக் கார்ப்பரேஷன்காரன்தான்

தூக்கிண்டு போவான். பொம்பளையா பிறந்ததுக்குக் கொஞ்சம் கருணை வேணும். நீ பொம்பளைதானா?''

மேற்கொண்டு அங்கு நிற்கக்கூட அலுப்பாக இருந்தது. எதுவும் செய்யத் தோன்றாமல் ஊஞ்சலில் சென்று அமர்ந்து கொண்டாள். அன்று பிறகு மன்னியின் அறைக்கே போகவில்லை. 'ஜயம் ஜயம்' என்று கூப்பிடக் கூப்பிடப் போகவில்லை. வசந்தா வந்ததும், ''எனக்குத் தள்ளல்லே வசந்தா. சமையல் கட்டில்லே எல்லாம் அப்படியே கிடக்கு. சித்தப் பாரு'' என்றாள்.

வசந்தா கவலையுடன் அருகில் வந்தாள். ''டாக்டரைக் கூப்பிடட்டுமா'' என்றாள்.

''வேண்டாம். கொஞ்சம் படுத்திண்டிருந்தா சரியாயிடும்.''

''சாப்பிட ஏதாவது கொண்டு வரட்டுமா?''

''வேண்டாம்மா.''

''நான் உங்களைத் தொட்டுப் பார்க்கலாமா?''

''நன்னாத் தொட்டுப் பாரு.''

மிருதுவான கை நெற்றியில் ஜில்லென்று பட்டது. மெல்லிய புன்னகையுடன் ஜயம் அதைப் பற்றினாள்.

''என்ன அத்தே?''

''என்னை யாரும் தொட்டதாகவே எனக்கு ஞாபகமில்லேடி குழந்தே.''

வசந்தா சங்கடத்துடன் சிரித்தாள்.

''எப்படித் தொடறது? நீங்க எப்பவும் மடி சுத்தம்.''

''ஆமாம். ஒதுக்கி வெச்சதுக்கு அப்படி ஒரு பேரு. என் விஷயத்திலே மடின்னா, உன் விஷயத்திலே விழுப்பு.''

வசந்தா சற்று நேரம் அவளை வினோதமாகப் பார்த்தபடி நின்றாள். ஜயம் கண்களை மூடிக்கொண்டாள். வசந்தா அங்கிருந்து எப்பொழுது நகர்ந்தாள் என்று தெரியாது. உடம்பில் மீண்டும் அசாதாணமான பலவீனம் புகுந்தது. உடம்பு லேசாகி அந்தகார குகைக்குள்.நுழைந்தது.

''அத்தை! அத்தே!''

வெகு தொலைவிலிருந்து குரல் கேட்டது. அவளைக் கிணற்றுக்குள்ளிருந்து இழுப்பது போல் இருந்தது.

ஜயம் லேசாகக் கண் திறந்தாள். விடிந்திருந்தது. வசந்தா நின்றிருந்தாள்.

''அம்மா போயிட்டாள் அத்தே. தூக்கத்திலேயே போயிட்டாள் போலிருக்கு'' என்றாள் பதைப்புடன்.

திக்கென்றது. நேத்து நா பேசின பேச்சே கொன்னுடுத்தா. உலுக்கி எடுத்திருக்கும். குத்த உணர்வே சாகடிச்சிருக்கும்.

தானாகச் சதை அசைந்து கண்ணில் நீர் நிறைந்தது. 'போயிட்டியா' என்று அனுதாபம் சுரந்தது. காய்ந்து கண்மூடிக் கிடந்த மன்னியின் உருவத்தைக் கண்டு முதுகு குலுங்கிற்று. கடைசி நேரத்திலே என்ன சொல்லணும்னு நினைச்சியோ...

''ராத்திரி பலகாரம் பண்ணாளா மன்னி?'' என்றாள் குற்ற உணர்வுடன்.

''பலகாரமா? என் கையாலே ஒரு வாய் தீர்த்தம் சாப்பிட மாட்டேன்னுட்டார். அத்தைக்குத் தள்ளல்லே படுத்திண்டிருக் கார்னேன். அவ எழுந்தப்புறம் சாப்பிட்டுக்கறேன்னுட்டார். சாகற

சமயத்திலே கூடத் தன் கொள்கையை விடல்லே - ஆச்சரியமா இருக்கு'' என்றாள் வசந்தா.

சற்றுமுன் பொங்கிய எண்ணமெல்லாம் சப்பென்று இறங்கின ஏமாற்றத்துடன்,

''அவ மாறியிருந்தாத்தான் ஆச்சரியம்'' என்றாள் ஜயம் மெல்ல. ''டயரியிலே நாராயணசுவாமின்னு திருச்சி அட்ரெஸ் இருக்கும். அவனுக்குத் தந்தி குடு. அவன் வரணும், இவளுக்குக் கொள்ளி போட.''

வசந்தா அகன்றதும் ஜயம் கட்டையாகக் கிடக்கும் அந்த உருவத்தை வெறுப்புடன் பார்த்தாள்.

நீ மனுஷத்தனம் இல்லாதவ. அகங்காரம் பிடிச்சவ. கருணை காட்ட மனசில்லாத கோழை. தூ! நீயும் ஒரு பொம்மனாட்டியா?

கல்கி 1985

